

Szigeti Lajos

Az ég tükrében

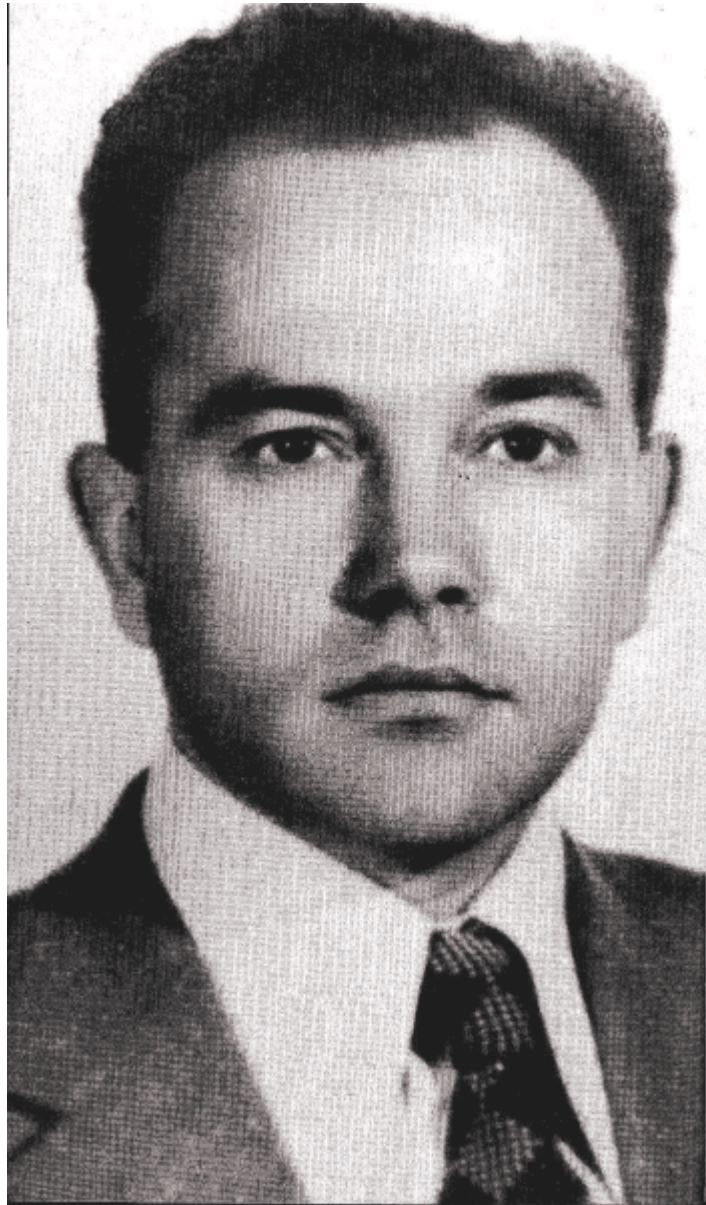
1977-1992

© Szigeti Lajos, 1992

A könyvet
a Lakitelek Alapítvány támogatta

Készült a Széphalom Könyvműhely gondozásában

Budapest, 1992

TARTALOM

Fohász	Fénykép apámról
Életjel	Madárlátta kenyéren
Mária-siralom ezredfordulón	Műtét
Hittérítő	Föltámadásra
Idő lavinája	Kérdőjelek
Ihlet-kereső	Sötétedés a Városligetben
Vénusz születése	Reggeli pillanatkép
Hőhullám	Légyott
Közös kút	Sodrásban
Orgonaszó	Szeretők
Strófák	Bizalom
Délre jár	Elválás
Földtörténet	Költő, cifra múzsával
Álom galaxisán	Válság tünetei
Úrhajós szemmel	A tékozló megtérése
Órák	Harangszó
Földközelen	Évszakok
Zöld jelzésen	Zöldell
Napba néző	Zöld sziget
Kerti séta	Gyalogúton
Dadogás, jelbeszéd	Törékeny ég alatt
Madártávlat	Mennydörög
Magányom cellája	A nyár színeke
Csendélet	Hétágra süt
Hegymenet	Hűsítő
Pincszer	Királyságom
A szív erőtere	Leszáll az est
Üdvözlét Hídvégre	Őszi tárlat
Felmenő ág	Szüret előtt
Búcsú a játszótértől	Szüret
Fagyponat alatt	Balladás fa
Gyümölcsoltó	Évgyűrűk
Öregapám hagyatéka	Téliés
Kottakép	Ködkép
Nyugágyból	Útszéli Krisztus
A Tejút peremén	Károgó
Balatoni emlék	Mérleg hava
Gyümölcsfa sirató	Farsang után
Vén fa búcsúja	Koldusének
Iskolás	Írás
Egy nyári nap	Kézirat

Fohász

*A vers: rózsafüzér,
hívó lélek imája,
szeretetvágy fohásza,
a szív erőtere,
hittérítő heve,
igazért pártos érvelés,
reménynek jó esély,
hódolat a szépnek,
gondolat ritmusában
munkadal, hálaének,
már gyűjtő beszéd -
szó, és tett
édes testvérisége,
szabadság kiáltványa.*

Életjel

Mária-siralom ezredfordulón

„Világ világa,
virágnak virága”
csonkoltak századok,
szögeztek négy égtájra.

Törzsed, vérgyökered
magyar élet fája,
„keserűen kínszól,
vasszegekkel veretel.”

Hittérítő

Világok lelke: hit,
legdöntőbb istenérv.
Sarkig tárva az ég,
hóesés szemfedőt
bocsát e vérlucskos világra,
ablakom jégtábla, nincs
festői táj keretében.

Bevakolt, habarcs szürke égbolt,
lenn oltott mész fehér hó,
besüppedt tanyák - madáretető,
tengerszint fölé gyúródik a völgy,
bepöccölnek labda kövér varjak
- vakvezetők káprázattól világtalannak,
botom jég-markolatú ág,
s tipegő múltam nyomolvasni annyi,
mint cinkecsapást keresni hóviharban.

Mikor repülök árnyéka szőnyegbombáz,
menedék a csipkés lomb is.
A liget most téli palota,
a nedv higany - fagypontra alá húzódik.

Odalett csecsemőkorom triásza,
békés szentháromsága,
és iskolás krétakorom
repedő rajongása,
szerelmes harmadkorom.

Mégse jeges őszi eső
- férgek hullamosója
buktasson sárba itt.
Füstjét leveti lángom,
vaskor rozsdája nem esz még,
viszem a test roskasztó keresztjét,
már látom utolsó állomásait -
irgalom lobogtat arckendőt,
a vért izzadó képmása kelendő.

Őseim: pogányok, szentek,
hol van igazán a hazám? -
Magna Hungária,
Etelköz, Kárpát-medence
most e megcsönkített Duna-Tisza táj.
Mert véreim világgá mentek,
az ész mindenütt otthonra talál?

E védett, szívritmusszabályozó anyanyelv
megmaradásunk záloga lett,
izgat békés forradalomra -
szélcsendje nincsen lobogónak.

Idő lavinája

Ragyogj siralomvölgy -
fölhúrozott csönd,
sóhaj felhangjaira
sikoly futama omlik.

Csak megrázkódik
az elevenszülő föld,
s térdelünk panaszfal éghez.

Síri sötét bejáratától
elhengeríti a holdat
a vonzás hajnalonta.

Botot leszúrt
árnyéka körbefut.
Öreg akác törzsén heges
szívnagyobbodás: emlékszel-e?

Sercen, lobban a nyárfasor
- erdőnyi gyufa
elhagyott fészkek izzanak,
visszaszáll a tavasz.

Szirommal teljes havazás
hozza édenkert illatát,
ablakot verő eső
a türelmetlen időt.

És Duna-Tisza átkarol,
összes holtága fog,
a Kárpát hegygerinc,
mint drága csigolyafüzérek
összetartó láncszemei.

Ihlet-kereső

Pár tollhegyről odavetett,
ceruzacsonkolt sor -

Kinyílt a vallatott kor
- beszélni kezd a lelet.

Még fölfoghatatlan, talány,
mint ifjúságnak a halál.

Jég-fűzős kényszerzubbonyát
fölhasítja egy rózsaaág.

Orgonálhat böjti szél,
szivárvány kondul fölénk.

Viharban a folyóparti fűzek,
mint a hajóvontatók, nekifeszülnek.

A vers némán is beszél,
akár egy munkás tenyér.

Helyben jár, mint a gémeskút,
hasonló és hasonlított.

Pillangó: repülő virág,
szitakötő: szökkenő kalász,
szöcske, fűszálról dobbantó,
Sziszüphosz galacsinhajtó.

A mű csak úgy érzékletes,
kerek, mint világegyetem.

Vénusz születése

Azt a hűvös selymet
még vedd le magadról -
kikelsz a csipkehabból,
szárba szökken a tested.

Hullámként öllelek,
fájdalmas gyöngykagyló
kincsére hogy tapadjon,
merül éles fény ellen.

Földrészek szétúsznak:
teremtő öt ujja
bomol itt gyönyörködni,
mint érzékszerveim,
ha megvakul egy is,
finomul már a többi.

Hőhullám

Sugárvékékből
szikrákat cséplő
nyáridő megizzaszt.

Kaszanyűgbükköny
zöld vére füstöl,
keserűfű illat.

S delez gyöngyfűgöny,
légyfogó zümmög,
tikaszt vízcsap tik-tak.

Fénynek jégverem,
nagy tükörterem
a kristályrács prizma.

Megborzong, - kapcsol
a hűtő, a naptól
óvóhely pince, pitvar.

Közös kút

Villám-pengéjét hirtelen
becsukja szemem.
Örvénylő éjsötétbe,
csillagosba
merül tekintetem,
feszül holdgyűrűt érve,
űrbe visszacsobban,
s feljön üresen.

Növekszik szomjam,
mintha fogyna,
elapadna
a fény,
szakad
sugár
lánca,
csodára nyílt pupilla néz
világtalan,
mintha látna.

*

Rád szomjazom,
bár csordultig vagyok!

Két véredény
testünk összezendül,
aranya ragyog -
mi, szomjan halók,
és kiihatatlanok.

Orgonaszó

‘Trónusod elé járulok, ím’
Istennel társalkodó,
fenséges orgonazene,
barokk oltár, nagymesterek
csodálói közül valaki
billentyűk lépcsőfokain
visz mindenséghez közelebb -

harmóniában osztozó,
a megismerés határán
(menny és pokol)
megtisztulás vár,
villámfény, s égzengés
időközi félelmét
oszlatja rezgés, rengés.

S ki gyilkolt gondolatban,
meggyón - föloldozza muzsika.
Praeludium és fuga
zeng glóriás magasban:
a porból fölemelkedj!
- visszhangzik dörgedelmes
égbolt katedrálisra.

Strófák

Sóhaj

Ó, irodalom,
új birodalom!
A költemény
- örök remény.

Népítélet

A zsarnok szobra ledöntve
- árnyékot ne vessen a földre.

Gyakorlatias

A barátság nem üzlet,
az üzlet nem barátság.

Munkahét

Vasárnap dicsértessék,
hétfő tessék-lássék,
kedd kezdődne másképp,
szerda szusszanás,
csütörtök csalás,
péntek lemaradás,
szombat kimaradás.

Pályaválasztó

Mesterjel, vagy bunkósbót
ékesíti címered -
Ábel, vagy Káin leszel?

Kiolvasó

Január - jégvirág,
február - hóvirág,
március - kikelet,
április- nászének,
május jön - szépséges.

Férfi és nő

Párhuzamosok a végtelenben
- találkozunk szerelmem.

Lábjegyzet

A szép szerelmes írás
- sírás.
Nagy baj, hogy választ is vár.

Női nem

Gyöngébb edény
- lyukas erény.

Toalett-tükörben

Üvegcsék, rúzsok, spray, piperekészlet -
nagy műfogsornak látod az egésztestet.

Észrevétel

Szeretet és jószág
több lesz, ha megosztják.

Kisebbségi lét

Nem a levél hagyta el a fát
- fatörzs a levelet.

Kóbor lovag

Tört bordák közt ver,
vergődik szívem -
viharlámpa lángja.

Ember hágta Hold

Ábrándok hímporos szüze
megdicsőülve fordítja felénk
boldogabbik felét.

Őszi kínrím

Hull a levél
- hull a levél.

Bacchus dőzsöl

Áll a világ,
áll a bál
mindaz után,
hogy a körből
kitáncoltat a halál

Beszédes fák

Bálványfa	- istenfá,
kenyérfa	- gyümölcsfa,
családfa	- életfa,
szerszámfa	- ütőfa,
szolgafa	- szégyenfá,
rovásfa	- sátorfa,
tiszafa	- kisafa,
bányafa	- kányafa,
párnafa	- vánkosfa,
nyújtófa	- sodrófa,
májusfa	- rózsafa,
mesefa	- nótafa,
kapufa	- lármafa,
alakfa	- bitófa,
keresztfa	- kopjafa.

Délre jár

Árnyékrajzom éles,
mint betonfalra égett
emberi alak,
míg zománc pattogva megmarad
atomrobbanás után.

Földtörténet

Éjszakákon át olvastam
az Első, a Második
Világháborúk történetét.
S a több hullámban rám törő
végítélet iszonyatban
világos lett: a Harmadik
megvívhatatlan,
megírhatatlan - a Föld
minden rétege könyv
lapjaiként széledne szét -
kihulló préselt virág
röpíténé semmibe üzenetét.

Álom galaxisán

Halandót így vigasztal
az anyagmegmaradás törvénye:
a sóhaj is lélegzetvétel,
minden szívdobbanás forradalmas.

De az álom szörnyek elé vet.
Súlytalan kés, kulcs, naptár,
alszom milliárd napnál,
a szem már gyertyacsonk,
idegrostot tintafolt
színez - alvadó vér,
kagylón, lávapárnákon
hánykolódik tengermély.

Alámerül a tüköraknás emlékezet,
elmarad az árnyak őrségváltása.
Infravörösben látható
mikrovilág, ahol a végtelen
fehérjeláncra verte szívemet
a csontra tekerceselt idegszálak
mágneses áramában.

Meg sem rezdül a platán
kontinentális talapzatán.

Úrhajós szemmel

Ki marék porból lettem
teremtő istenember,
látom a csillagokat
- fenséges ujjlenyomat.

A sugárpillák mögött
egy könnycsepp tündököl:
égi képernyőn jön be,
fölkel az Élet földje.

És hullámtörő bordák
az érzést visszafogják,
ölelnék egyé mindent,
akár a megfeszített.

Órák

Fény-árnyék inga földtekénk.
Mennyi másodperc szívverés,
jégkor cseppkőbarlang csöndje,
s hány piramis-tölcsért dönt le
pergő idő sivatagja,
csuklóra bilincse kattán.

Hol delez számlap ollója,
főtéren egy virágóra,
körbejárják szerelmesek,
és napimádó öregek.

Derút, borút nem számolva,
érted is eljön az óra -
elüti életed.

Földközelen

Uticalámpáit oltogatva
ballag földünkön a hajnal.
A sugárzás előhívja
- gyanútlan minden csíra.

Gyomnövénynél szívósabb szőlőtőkék
sorjázna - bibliai példázat,
kacs kúszik fényszálra.
Fák harangoznak szélben,
a léglökéses madárraj mélyrepülésben,
felhőre fenyő nyilaz,
magasles riadóztat kőszáli sást.
Zaj-szemetet csönd csobogása visz,
lábamnál dorombol a híd.

S rovarok élőhelyén
csipkéző, nagy nyárlevelész,
fölszúrva szemvillanással,
pirregő tücsök, imádkozó sáska,
hogy csapol, csapódik fehérjelánca,
gyilkosfürkész és tolvajdarázs,
nyüzsög vízipásztor, csodás-
pók, százlábú, hőscincér,
széles szipoly, szuronyos istállólégy,
fátyolka, ördög szem, halálfejes lepke,
esti pávaszem, hársfaszender.

Visszhangtalan szavak
- seregek ura vagy.

A kopár hegy bazalt
homlokán múlt ráncai.

Ma golyóként roncsol,
szirénáz a hír,
éktelen bombatölcséren
szivárog el tiszták vére.
Rózsás ujj zsíros bankóval,
szépség érdekekkel párosodik,
sugárral ölnek, nem bunkóval.

S. O. S. vészjellel szívem
robbanáshoz időzített.
Törvényekkel vasalt börtön
- szabadságomat letöltöm.

Zöld jelzésen

Esőerdő suhog valahol -
láncait csörgeti a lomb,
villám sudara gyökér
csattan, mint célzott lövés,
fölfelé pislog olajos
tócsákban a szivárvány.

Pitypang-buborékos réten
futnék utánad, sárkányeresztő
gyermek: szülők szeme fénye,
mintha robbanás elől
rejtőznék, földre vetem magam,
súgdosni virágkehely fülébe
első szerelmes szavam.

S íme, a szárnyak szimmetriája,
röptében szabad a madár,
önsúlya gyúrta földgolyótól
csak elrúgja magát,

holtpontja a súlytalanság, hiába,
ha földközelen a vágy,
s ég felé emelt szájak
köszönnek minden kortyot.

Virágágyon fekszem,
még nem mélyebben.

Itt hóhullámra fészkel a gólya,
forró tojásból csöpp szív kidobog,
egy napi szerelemért is
rajzik a tiszavirág,
vizen járó búbosvöcsök
páros násztánca ráadás.
Szeretők alá gyeptömörül,
a gyűrött újság szárnyra kap,
rostos ideggel, indázó erekkel
zöldbe öltözünk,
fegyvertelen vadászok
(a nagy vad eltűnőfélben
már csak száználmas féreg).

Ember nélkül humánusabb tájból
egy motoros fűrész kihalás,
döngve jár a pallos -
írtáson éktelenkedő tuskó
áll ki a földből,
fejemet évgyűrűire lehajtom.

Napba néző

Partra vetkőzi rongyait,
ár-apályt játszik a víz.
Kivetem karjaim horgonyát
- röghöz kötötten magam is rög -
féreg kő alatt hűsöl,
egy pálma emlékű lombos ág
szempilla lustán seprűz,
vérszívó nagyobb vihart kavart,
füleimet körülrongva
bizsereg, mint a villanyborotva.

E fényözön mindent kitakar,
mutogatja sellő szépeit,
vágyaimat szétszedik -
tapadó figyelemmel, akár a hulló,
lesek biztató mozdulatot
- távcső karnyújtásnyira hoz
(ismerjük egymást hölgyem
az első emberpárig visszamenőleg).

Augusztus: fenséges,
nincs is napfogyatkozás,
csak fölperzselt föld
- forróégövi béke.

Ki szűz óra hágott,
üde gyöpre lépett,
rejtőzne, álcája terepszín.
Fölsimerve meztelenségünket,
ágaskodik bennünk a kígyó,
futó homokra vedli
az emberré válás
papirusz vékony igazolását,
s velünk piheg, elvarázsolva csak,
fűszoknyában óriás varangy,
ideges ujjait örököltém:
csontfehér billentyűkön
óslények által kigyakorlott reflex-
mozdulatsor trilláz;
átvilágít Röntgen,
fölragyog Edison, Einstein
agyában a világképlet,
istenkísértő szabadalmát
számítógépbe táplálja Neumann.

Szabadságszobor minden csúcs,
a műalkotásban kiteljesült élet.
S talán egy buborék-palack posta
Isten bűnbocsánatát hozza.

Kerti séta

Holdsarló nyomán
elmaradó sugarak -
összegereblyélt kusza csak.

Elfordul Sarkcsillag mezsgyéink,
szélkakas virágok,
szegfűk, tulipánok
hajnalpír taraja
csatakosan ébred,
mit villám hányt hegyére,
jégeső legéppuskázott,
most zölden lángol.

Legyen mérges, vagy keserédes,
mérlegeli a gyümölcstermést
az ág - elengedi egyenként.

Százlábú ösvény araszol,
fényes útjához itt
nyálzó csiga ragaszkodik.

Bogáncs bókol, bóbíta ernyő
bolyhába kap a szellő,
kacs tapogat vakon.

Pókhálóban pilleszárnyak
- igazi bábszínház,
szabadtéri dráma.

Páros cseresznye fülönfüggő,
hova lett nevetős kedvem?
Ágak közül kicsúzlízott madár
riadalma bennem.

Dadogás, jelbeszéd

Hiányos minden mondat,
a szó szétagolt: szótag,
mással-, és magánhangzók
(csak együtt énekelhetők)
bip-bip makognak.

Basic nyelven kimondani
nagy érzést? - számítógép
miféle szózatot, himnuszt hozna ki?

Zene helyett a megszokhatatlan
részeg ritmus, zaj van,
s a *clip* piranhák mohóságán
széteső látvány -
Flegmával tartósítható
esztendőig a közöny.

Bach, Michelangelo, Shakespeare
tisztítóútból vezet ki
- a katarzis öröm.

Megismerés világnyelve
- édes anyanyelv értelme,
mit megnevezünk, az a miénk.
Közlendőnk nem fér képletbe.

Cselekvést jelentő igék
tudnának mozgósítani még.

Madártávlát

Kormos légrétegen keresztül
fogyatkozó Nappal szemeltünk.
Amint fényforrás elapad,
visszfénye szakad,
a Föld csak árnyak medre.

Mikrobarázdás vizek, vetések,
évgyűrűk, hosszanjátszó éter
hangszedője: csillag,
egy fűzfasípba fűzött dallam
fölöttünk vergődő visszhang.

Függ fegyver szálkeresztjén
az ember, feszületként
ablakkeretben,
pókháló lesz halotti leple.

Galaktika bűgőcsiga
játék a teremtő kezében.
Párhuzamos sugarak mentén
a Göncöl kisiklott szerelvény.

Egy lendület holtpontjából
kimozdítani a világot -
éterben kalózkodó
- ember kormányozta hold,
lehozni karátok helyett
pár súlytalan elemet.

Új égitest vár névadót,
napszélben zászló foglaló,
lent földgömb kisorsolt palástja,
nem nemzetek színes térképe,
csak üszkös feketével
kerített országok határa.

Magányom cellája

Szobám akár egy múzeum
ablaka hegyikristály
hideg fényű csillám
kvarcüveg megkövült jég
barlang termének csöndje
tárlóiban holdközvet
süt napsillag visszfény
éjt roncsoló rádium
feszület foszforeszkál
gyógyító sugár a hit
tűzhányó láva-rózsát görget
szénből préselt gyémánt

féldrágakő nemesopál zafir
szikrázik álló tükörben
szemüreg foglalatában
lámpa ernyős virága
kócos izzószál bibéje
tűpárna lepkék gyűjteménye
szárnyas koporsó borostyán
örök világosság
fényeskedik obszidián kés
árnyékában a szív.

Jégkorszak csiszolta kavics
pattintott kő a kincs
ásványi nehezék papírasztag
egyensúlyoz berakásos íróasztalt
titkosírás hieroglifák
fáraósírból talizmán istenfigurák
forognak lexikon lapjain
állandó népvándorlás
áradat szedi a sátorfát
sámándobot felhangosít szívhang
indián tolldísz csikland
elefántcsont női ékszer
tengeri kagyló örök
zúgása mossa a küszöböt -

És látom behunyt szemmel
a kék-piros érpárt
- áramot a falban
lepedő fehéren
lázás testem vezetékeit
amint egy éjjeliasztalon
kiállított koponyám fölragyog.

Csendélet

A kristályváza fehér csokra
minden színét bontja,
gyökérző vízben él.
Késleltetett hullásban
pöndör levelek
légsavarmenete.

Egymással jól megvan
mesevirág és pletyka,
terebélyes vízipálma.
Tigrisbegónia kúszik,
muskátli ablakba könyököl,
a huzat, mint a fűrész,
rossz tüdővel zihál,

s torzító jég-üvegen át
látni, ahogy vacog
erkélyen a fagyos
szélbe csomagolt virág.

Hegymenet

Elmaradnak a rámlehelő
nótás borospincék.
Alkonyodik már bennem,
árnyékom is elhagyott.
Tántorgó szőlőkarók
végül hazavezetnek.

Útszélen csipeget a föl-fölhessenő
csöndes eső,
tenyeremből etettem.

Takargat józanítóul
a didergő magasság;
Láng-csokrom hamvait
majd jég-vázába rakják,
s jöhet a csikorgó
dérrel szózott út.

Pinceszer

Keresztpántos ajtón nehéz lakat
csikordul: a fagy.
Izzad a hófúvásból kiásott
présház dér-penész fala.

A pityergő venyigeággal
kitömött vaskályha
füstjét visszaböffeni,
csapong a gyertya lángja.

Fogy a fokhagymás kolbász,
a puha kenyeret, avas szalonnát
nehezen rágó öreg kés
üvegkancsó varázstükrébe les.

Lopótök széles vigyora
derít fel, nem apám vörösborra.
Tiszta óbor az emlék,
gyümölcs aszalva édesebb.

Megárt a karcos nótaszó,
torkunkra forr -
„...csillagos ég,
merre van a magyar hazám?”

A szív erőtere

Üdvözet Hídvégre

Három megye határán,
hol Mezőföld szőnyegét
gurítja, Somogy felé
a Sió nyújtja ágát,

volt ifjú országlásom,
és hazám a hét határ -
gyújtópontjában a nyár,
csillagszóró karácsony.

Kit megérintett e föld,
úgy jár édesvízére,
még üdítő vidékre,
mint síríg röghöz kötött.

Hol futótűz vadrózsák
bokrosodnak friss szélben,
hősök szobra - kísértet
- család, és ország csonkán.

Él fűben, fában, kőben
itt együtt múlt, és jelen.
S velük erős gyökerem
a mozgalmas időben.

Felmenő ág

Alföld Viharsarkában
termett szép cselédlány,
balján a dolgos szegény
Somogy vidéki legény
esküvő képe néz rám.

Nem földi menyországban,
mégis, mint mesében,
két félárva kelt egybe,
javakból kiűzelve,
Házi Áldás jegyében

nagy család oltalmában
hitét föl nem adva,
erőit öröklí át,
forog a 'kettős spirál'.
S az emlékezet: balzsam.

Búcsú a játszótértől

Forgószél homokváarak
égig tornyosulnak,
csivitelésre víjogás támad.
Mese erdéből ág-agancs
szökell már kerítésig.

Levelek körhintáznak,
s hópehely angyalszárnyak.
Legombolyítva sugarait,
meleget ad ránk a nap,
nyakunk köré hófúvást,
meg dér-szörme bundát.

Tűzhányókitörés hirtelen
kérgesül lávarétege
- a tél ásványi kincse
kerül felszínre -
füttyszóra lavinaomlás.

Hó-, és jégszobrász
fantáziánk ragyoghat.
Virulnak művirágai
rianásos ablakoknak.

Fagyponat alatt

Hófúvás hangtompítóval
szaxofonozik a szél,
szólózik villanydrótokon,
pendül jégcsap-xilofon.
Hóembert csinál a tél,
hízlalja ablak tükre -
a zúzmarás örökzöld
önmaga élethű emlékműve.

Bevilágít a sötét.
Vulkán kályhánk
tűzálló köpenyét
megrakják parázssal,
tűztáncban fölhevül a szoba
- teleink aranykora.

Fütyös teáskanna járja,
fűszeres forralt bor illatára
élednek a begőzölt
családi képeken az ősök,
használati tárgyaik izzadnak,
amikért éltek, haltak.

Most is, ha írok, félvakon,
hótiszta papíron vezet a toll,
nagy rezgésszámú vacogás
vesz rajtam erőt,
mert többen vannak odalent,
mint idefönt.

Gyümölcsoltó

Harmatban izzó fűszál
- hajnal fényessége.
Sudár fák koronáin
fészkel a süvöltő,
pitypang oltó széllel
nyárfasor havaz.

Virágkehelyben dong már a nap
- rajzása van
minden reménynek.
Kigyulladt hangárokból
kigurulnak dönögve
a csillogó orrú méhek,
kaszálón kusza sugarak,
pöccintő gyufa-szöcskék.

Villámok ejtettek
pokol mélyére engem.
S mint akin átfordult a föld,
légnomás takar,
virággal befröcskölt rét,
karóráim vergődik -
Majd vall a fekete doboz
- versőrző hangszalag.

Felhóúsztató víz,
pikkelyes folyómeder,
ahol kiástak sár-nehéz kezek -
jó lesz horzs kövek közt
keményedni, csiszolódni
magam porában.

Harangszó imbolygással
tárja kapuját az este,
magához von mágnesezve
e föld - görbülete gerincemé,
rejtőzöm hegy-völgyében,
testünk hőt cserél.

Öregapám hagyatéka

Füstfelhőből kerekedik,
Hold hamutálcája.
'Igyál még, Gyula, százegyig!'
vésve poharára.

Káromolja Úristenét
- hiába kínálja.
A borvirágos jókedélyt
vitte másvilágra.

Kottakép

Ó, azok a lábas, szárnyas
kottafejek a kalitkában föl-le
csőrözik egymást kergetőzve,
szólam tükörrel játszva,
szállnak pótvonallágra,
egy ütemre ringnak,
trilláznak, búgnak, sírnak.

S hirtelen, mint hangrobbanás,
betöri a csönd ablakát,
zendül a vox humana,
idő-, és térközökkel
ismerős dallam röptét:
a gyermekkor hangzó világa,
kereplő léckerítéseken
villan a karmesteri pálca
- kacagás oktávmenete,
futam viharzik, emel
ritmus és összhang ereje.

Nyugágyból

Ezerkilencszázhetven,
hét szilvafás kertben
darázs dézsmálja versem,
megfogja tintakékje,
pacás édessége,
s kritikus mennyiségű
szilvamagból felépül,
zümmög az atommáglya -
most följebb egy oktávval,
szúnyogzöngé hangon
fülön csíp az alkony,
konyhára hív a szózat
- vacsorát harangoznak.

A Tejút peremén

Napcsillaggal kitüntetett
fenséges természet
- örökzöld remény.

Hol ég s föld összeér,
havasok oltára,
Fekete-erdőben
fenyőpillák mögött
megcsillan a tenger -

A nagy víz szült mindent
- a fájás több hullámban.
Tavak fölött a madarak
csőrükkel koccintanak.
Csengettyűvirágos réten
távoli harangzúgás a méhes.

Ábrándozni dologidőben,
fák megnyúlt árnyékában
fekszem: függőágyban,
szabadeséshez készülőben
verőfényes évszak gyümölcse.

Könyvemben erdők illata
- meglelt őshaza.

Balatoni emlék

Ólomhasú hullámok
marakodnak sziklákon
- tépő fogsor a nádas.

S mint kétéltű, prédára lesve,
lüktetek a parton,
sókristály-szálkás testem
vedli pikkelyeit,
sugárveszély ellen
villog napolaj maszkom,
bélyeg az égési seb,
ujjaimat szikrák hegyezik.

Hangszórón harsog a nyár.
Gyékényen izzadok
gyíkbőre ragyog,
s falevélnyi szemérem,
a késdobálók biztos tekintetével
gyönyörű formát búvól a vágy.

A délutánok nyílt vize
himbál hajósodort, sirály-uszályt.
Öblös csobbanások tölcsérei,
lélekvesztő nyaram örvényei -
Pattog túhegyes sugár
- bőrömrre napot tetovál.

Gyümölcsfa sirató

Várva a fémes csengést,
kinyújtott, kérges levéllel
reszket minden esőcseppért
az udvar szegletében
kolduló körtefa,
rongy ingét hernyó szötte,
nagy ága szélütötte.

A magány kertje nagy,
gyúlékony szeszködben
napszúrásos gyümölcsök
- ősz ürüléke a földön.

Mélység ellenében
nap csillaga, ha följön,
kopár hegy takarná
fákkal ráncos arcát.

Vén fa búcsúja

Csonthéjas fa ágán
foghíjas lombfűrész.
Vaspánt az évgyűrű,
cement a macskaméz.

Deszkának túl görcsös,
koporsónak korhadt,
rezgő öregeknek
ritka árnyékot hajt.

Szénfekete villám
sújtotta bal felét,
idegen virágzás
havazza jobb felét.

Iskolás

Másodvirágzás késleltet
elmúlást - fájdalommentes.

Még fűnyírógép legelész,
ökörnyál pányván kerge nép.

Iskolába indít engem,
őszülőt tanít szeptember -

Hernyó múltját elnézik
a lepkének, mert tündéri.

Sírkövünk nem márvány: jégtömb,
körforgás útjában vérrög.

Inaszakadt futónövény,
rőt avar tüskés lánggal ég.

S már fát hasogat tűzre
télapó nekihevülve.

Egy nyári nap

Tarlón láng-lepkék,
hólyagos csalán.
Morzsalékos talajon,
mint parázson tömjén, sercen,
csírázik a veszteséges szem,
sárga leveles füstje
meredek égbe száll.

Szél robban fücsomón.
Hüllő dermedten a folyó
köpetes bőre reszket,
s mintha meszet oltana,
pezseg kövön a moha.
Fércelő sugaraknak
tűpárna a gomba.

Szálló por az út, a mező
napkerékre tekeredő virágfüzér.
Málló kőkeresztben a szenvedő
megváltó fényfoltos arca -
apám halotti arca
őrzi a falut.

Még magasabb egek!
Mint nyers gumót,
tarack veri át szívemet,
lehúznak gyökerek, sziszegő
lángnyelves indák -

Halál kötöz
gondosan, csomózva,
minden szálat meghúzva,
Istennek lábtörlőt,
virágmintás mezőt fonva.

Perc zümmög. Szitakötő
- eltévedt kalász.
Rezgőfű alél,
S világunk fönnakadt szemét
az alkony lefogja.

Fénykép apámról

Keshedt fűrészbakon
még visszalovagol -
hazasírja néha
munkára acél, fa,
s elnézi a halál,
hogy metsz és kalapál,
tesz-vesz szőlejtében,
mint az Úr kertjében.

Ujjai közt rebben
fűzvessző, gyöngy lepke,
morzsolgat tengerit,
lopva a könnyeit.

Szentestéken otthon
szemünk csillagszóró -
míg szeretet ünnep,
ő mindig velünk lesz.

Madárlátta kenyéren

Lánctalpas nyomvonala: szántás,
virágor karéjos földek,
széllel bélelt ernyőn alászáll
a mag, szirmokra - lángterelőkre
gyöngyharmat perdül, sistergő,
önkéntes tűzhalálra biztat
(mert mi jut a nagy életből?!)
szusszanni fücsomó fejalj,
vadvirágokból sajtolt illat.

Tudom, mindez évszak divatja,
visszapillantó víztükörben
széttört tájat hátrahagyva,
szélrózsa kokárdát tűztem,
bolygónkat többször körbejárom
(akár én görgetném lábon)
mintha mindörökké keresnék
valakit, magamat sem találom.

Műtét

Kórház ablakából a tél:
cinkesizmában fiatal fák,
pár szárnyaszegett levél -
törzsüktől elvált,
integető kezek.

És naptalan virágóra szemek,
bordákról csigolyákra
csavároz a kín
- menete megszakad.

Valaki hallgatózik
kitakart szívem fölött.

Gyöngykagyló homályt
izgat szemernyi fény -
sértenek idegen szavak.
Hol az édes hangja,
a becézés-dallam,
cseppfolyós tápanyag
bimbós száj szögletén, meleg
áramaival az anyatest?

Világváros ébreszt.
Suhogó utak - ágak,
cement-, fém-, üvegfészkek,
betonba lőtt gyökérszövet,
s vastüdő-lomb odakint,
a fák: csönd szökőkútjai,
szikrázó villamos vezetékek
összeütődve - szögesdrótok,
a hegyek szakadó fércek,
súlytalanság émelyít.

S megvakult ujjaim
fölismerik arcod.

Föltámadásra

Vért szivárogtat fülemből
e hirtelen csönd.
Szemem megtelik éggel.

Mindig túlélem,
hiába keresem a katasztrófát.
Hold vitt fehér lepedőben,
fejfám volt egész erdő,
kibontott kontyával
szomorúfűz hajolt rám.

Érzékeim: nyílt sebeim
az élet igazolják.
Ringó bölcső bolygónk,
űrben rengő koporsó.

Jéggel csillogó csontjaink
- halálnak kirakójáték.
Fölöttünk sötét koszorúban
Isten fényoszlopai madarai.

Kérdőjelek

Mekkora sivatagot fércel
a világhoz minden léptem?
Miféle vadon vesz körül?
Micsoda acsargó óceánok
kerítik be magányom?

Űr-üveglap alatt
csak vérfoltom marad -
mint tudsz mondani róla?

Sötétedés a Városligetben

Kristályrezgés az éterben
- esthajnalcsillag.
Mikrobarázdás vizek,
évgyűrűk lemeze forog
- hosszan játszó csönd.

Harmatcsepp-ujjbeggyel
érint a hűvösség.
Csuklyát húz rám a köd,
úgy ülök sötéten,
mint az Anonymus szobor.

Elegendő fényforrás
egy bizsergő gén-izzószál.
S mint gravitáció, áthat
állandó vágy:
pulzáló szívem vonzása
ne okozzon katasztrófát.

Tavirózsa-számlapon a repedés
éjfélhez ér.

Egy ismeretlen kér tüzet,
a szemében föllobbanó szeszláng
arcomba világít, szerelmespár
kérdézi pontos szívverésemet.

Reggeli pillanatkép

Fénybontó üvegszilánk
ablakainkban hétszínvirág,
függönnyel föllobogózva,
tavaszünnepre készül a ház,
ragyogni mézfehéren -

Szemközt az eget nyitja rám
egy lány
félmeztelen szépsége.

Légyott

Öltözőasztalra dobva
liheg a két karóra -
női, férfi,
siet, vagy késik,
ritmusra felesel,
a gyorsuló időt
szaggatottan méri,
egymáshoz igazítja
mutatóikat a szerelem.

Sodrásban

Bokámat megláncolja,
derekamat átkulcsolja,
hullám-izmaival, örvényeivel
elragad, leteper,
fulladásig ölel,
lemerít tajtékozva,
partjai közé fogva,
elemi erővel szorít,

földob harmadszor is,
amíg elér egy fűzág,
fürtös fücsomó,
hínárból a halacska fölcsobban -
szalmaszálat sodor,
mintha csak csiklandozna.

Szeretők

Szemünkbe szikra
az első csillag.
Ablaknak koccan
holdas csőrével az éj.
Havazni kezd
tüzes pelyhekben a világűr
- reggelre minden csupa fény.
Végtelen szárnycsapás
íve a láthatár -
testünk fölszegezve
a tér-idő keresztre.

Bizalom

Bízom,
mint vadász a késben,
ösztönében a vad.
S mint aki orvosért szalad,
fuldokló a más lélegzetében.
Kötélben, méregben, zuhanásban
kinek már élni sem szabad.
Bízom,
mint pilótában az utas,
műszerekben a pilóta,
bajtársában a katona
partnerében az artista,
míg a mutatványnak vége szakad.
Vak vezetőjében,
süketnéma a szemében,
csodában minden szerencsétlen -
Bízom,
ahogy emberben már nem szabad.
Azzá tehetsz,
ami lehetnék,
s amilyennek szeretnél
- megköszönni bizalmadat.

Elválás

Hajnalodik. A karótól
a rózsá elhajol -

Szikrázó haját fésüli,
ölt színjátészó ruhát,

vízesés nagy tükörben
kérde: ki a legszebb?

Mint az áramütés,
el nem enged a világ.

Költő, cifra múzsával

Ki verslábakon megközelítse,
nincs az az isten.

Így ékszertelen pőrén
csak csók izgassa bőrét?

Kötve a rajongó szemsugár
érmelegítő lesz csupán.

Ívfény nagyfeszültségben
érintkezni - élet!

Egész alakos tükrét
villantja a hevült ég.

Válság tünetei

Csönddel párnázott szoba,
magány kényszerzubbonya.
S már visszaszámlál a szív
- megnagyobbodott, naív.

Tűzbe mártott gyufaként
karmol, elzsibbad a kéz,
fölém kajla glóriát
bűvölök - füstkarikát.

Mint fűszál friss harmattal,
villogok szeszpalackkal,
boldoggá ne avasson
egy sárkányfajzat asszony.

Világ, ürbe hantolhat
lézer, vagy meteorraj.
Földbe vert szobor itt lenn
- bennünk torzó az isten.

A tékozló megtérése

Mintha keresztút
terhe alatt roskadnék,
előttem van még
a kopáran delelő csúcs.

Már alábukik
nap korbácsolta arcom.
Hogy irgalmazzon,
Veronika-kendő a víz.

S fák körmenete,
mezők címeres zászlai -
szülőföldem égtájai
fölkarolják életemet.

Harangszó

Változó fényű égi jel
- tornyán csillagkereszt tüzel,
e földig futó sugár volna
káromlás villámhárítója.

„Erős vár a mi Istenünk.”
És mind e porból vétetünk,
a táj szépasszony völgye, dombja,
édenkert csörgő víz-kígyója,

nagy ősök sora itt velünk,
fölnyúl, még int gyökér kezük:
ki változni, változtatni tud,
könnyebb lesz néki a föld is úgy.

Lenn levélben gázol a szél,
már lármafák a jegenyék -
Csak arcvonás el ne mosódna,
fűződnék fényszálra - mosolyra.

Szűkebb szülőhazámhoz is
a teljes égbolt tartozik.
És befogad bárkánk: e földrész
Istennek is tetsző örökség.

Szabadhídvég, 1990.

Évszakok

Zöldell

Útmenti árokban ered meg,
szivárog, gyúlik gyökerezve,
hócsomókból levelesre
vált halványzöldből haragosra,
virágözönnel habosra,
kicsap a hullámtörő úttestre
fű, perje, gyom, vadvirág,
tajtékosan bokrok, s a fák -
tengerszint fölött áradó tenger
zöld, zöld,

zöld ár-apállyal lélegző
szigetvilág, végre: föld!

Zöld sziget

Hol egy tűzhányó tüdejét kiköpte,
lélegzetvételre jön fel
a szökőárból új sziget,
s napozni kezd,
látatúzból ásványi bányavirág
szivárványt lobogtat,
majd kettős ernyőt tart fölé
lombszélességben a gyökér,
eső levél-szívet dobogtat,
akár a vízözön előtt,
felhőben gázolnak fenyők.

S mint felkiáltójel ítélet után,
mágneses vihar-verten,
természet vadhajtása: az ember
jégcsap-meztelen áll őrt,
csillag emel rá tört,
vonzás-taszítás ütközőn utazó
halálfej a hold.

Gyalogúton

Virul krisztustövis ága,
tűzzománc: fémek virága,
megváltó föld élő sebe
szakadék, indák kötele,

homokot markoló akác
hirdeti: van föltámadás,
megmaradt hócsomó gyolcsa
pillog, légneművé lobban.

Ki átlebeg új közegbe,
lárvából pillangó, lepke,
még csillan, hőjét leadva,
hópehely-sugárállatka,

és sárbockorát lerúgva,
hány ízeltlábú kel útra,
harmattal terhes hangyaboly
jár mezítlábas utakon.

Körforgásban a természet
megszédít minden érzéket,
s tüzet kongat, csöndít imát
a bronz réti harangvirág.

Törékeny ég alatt

Összefekszem virágággal,
rendre vágott réttel.
Gyűrűsujjamra gyermekláncfű
fonódik - olcsó ékszer.

Hónaljnyi völgyben sarjad
fücsomó fészkalja.
Húrozva indák, szárok,
rög lelke: illat árad.

Csepp-ibolyaszín örömet
túlharsog a rózsavörös.
Virágpör-selyemgyatás
méhecskén szirompalást.

Ünneplőben illatozó
virágáruslány az orgonabokor,
bodza dől kerítésre,
néz bogyós összetett szemével.

Ha esik, csöppenként a víz
csókol, simogat is -
lágynak a földnek,
kemény a sziklának.

Füttyszóra madárdal visszhang
válaszol a hamisnak.
Fülelek oldalt fekve
égi-földi neszre.

Mennydörög

Énekesek
fészke felett
vihar kering - héja, hó!

Remegj csalit,
eres kavics:
kakukktójas, békasó.

Nyirettyű ág,
s mi pendül, nád,
csorba cintányér a tó.

Villám sokkol,
csillám, ostor,
csigák szarva fölragyog.

S fűvön, halmon
tücsök hangol,
fülem cseng - csöndé vagyok.

A nyár színeképe

A hittérítő nap ragyog
- csipkebokor föltámadása.
S én vérezékeny vadrózsa, mályva,
pipacs mezőben hamvadok.

Vadvirág nedvével gyógyít -
ezerjófű, gyermeklánc, gyíkfü,
s árvalányhaj hozzám szelídül,
nőszirmom, estike bódít.

A nyár: rózsa, ligetszépe,
sás, margaréta, búzavirág,
pacsirtafű, és csillagvirág,
százzsorszép - egy arc emléke.

Hétágra süt

Forgástengelyén, évszakot váltva,
bolygónk pörgeti mézét, sugárban
telik a kaptár, emeletnyi
lépcsőket jár a fény napestig.

Házgyári lakásom csendes
erkélye védelmében
rakódott egy fecskéfészek -
sárból, sugárból köt meg,
akár a vasbeton, tüzes a nyár.

Borogathatnák homlokom
felhőnyi vizesruhák.

Sose volt füst-ködben az utca
járművek alagútja.
Füben kígyózó gumitömlő sziszeg,
bádogtetőn már alkony rozsdáll -

Valahol a délibábos, szikes
síkság nagy gémeskútja
kibillentette az eget.

Húsító

Metszett kristálypohár
ásványvíz harmatoz,
buborékkötélen a jégkocka
pezsgőtablettaként olvad -

Állapotváltozás,
anyagmozgás egymásutánisága: idő,
ösztokéli másodpercmutató.

Hóguta kerülget -
kopoltyúk, tüdők
szaporázva hevülnek,
mohó szomjúságtól
jelenést látok, csodát:
aki vízen jár - hóhullámon.

Sós tenger csap szájba,
nyelvem sivatag.

Sekélyesben pipálnak,
mint vízszintező halak,
a tálcára buktatott poharak.

Királyságom

Erkélyen trónolok,
fiadzó kincseim virágládákban
aranyeső, árnyliliom, jácint,
fut bíbor vadszőlő,
borostyán, örökzöld
lonc kárpit,
napraforgó bőröm színváltó,
szúnyoghálóm zápor.

Delej érzékeny szívemet
hajnalka hallgatja:
mágneses erővonalak mentén
pulzál - kidobogja vesztét,
ha majd művirág koszorúkra
gyertyaláng zászlók borulnak,
pereg a viaszkönnycsepp,
hóésés teremt csöndet.

Leszáll az est

Nehézkedik a test,
göngyölegben a szárny
rúdra csavart zászló -
dicső röpte után.

Tollászkodik a fa,
fállábú nagy madár,
erdei szél huhog,
holddal jár a kaszás.

S felhőt fognak elé
- visz a Göncölszekér.

Őszi tárlat

A földgömb hajlatához
simul az öreg dombhát
(görnyed, mint a kapálók)
nem lendül át a láthatáron
ördöghinta, délibáb bohóc.
Egy kereplő drótsovány bokor
magában is madárijesztő.

Hullámpapíron vízfestmény
a pincesor, a gyümölcsös lejtő
- védett forrásvidék.
Fahordó odvából kilép
a remete, indázó ujjai közt
szőlőfürt mintás borospohár,
javít a vér szeszfokán,
alátétnek diólevél
sajtolódik malomkövön,
kézfogást keres a zárt ököl.

Tavaszi, nyári, őszi, téli
kiszámol - sose győznél.
Árnyak, éjszakák hosszabbodnak,
a lábak visszér-béklyóban,
kiújul betegség, tünet.
Ideiglenes minden lakás,
az ember békéje csak fegyverszünet.

S ki nem emlékezik,
ismétli tévedéseit,
súlykoló fejét verje
halom szennybe.

Arc nem visel pókháló kendőt,
nem csak beszélő szerszám
a termelő - teremő,
látja, hogy szárnyak mérlegén
egyensúlyoz az ég,
s bogáncs bölcsője: szellő.

Szüret előtt

Erjedő őszi gyümölcsösében
mézittas méhek
döngicsélnek kidőlt szesz körül.
A szőlőbokrok félmeztelenül
dőlnek karónak,
a fürtök duzzadóak,
s addig pirul, míg lehull
a kerekded, édes.

Levéltényéren vércsepp,
elgurult dió agyvelejét
kiszívja majd a féreg,
ködfüstölővel végigvonul,
üvegkoporsóba zár a tél.

Születésem Mérleg hava,
késő, dércsípte szüretem.
Utolsó hónapos terhesanya
fájdalmaival vajúdik a föld.
erdőn visszhangzik sikolya,
hófehérbe pólyáz a csönd.

Szüret

Kék szilva, sárga-,
meg őszibarack,
csonthéjasok gyökérkosárba
már önsúlyuktól hullanak.

Cukor-, és görögdinnye
mosolyog, megreped,
darázsfészek a málna.
Vérbő a táj.
Alma-, és szőlőszüret,
micsoda szemek! -
csettint, mézel a száj.

Forr, fortyog a nyár.
Lábon nem marad termés,
a nagy kaszás delel még,
duzzad a felhők begye.
Győztes csatáját megvívta,
sisakrostélyát felnyitja
dió és gesztenye.

Balladás fa

Lefelé gyökér,
fölfelé gyökér
összefogni földet
és görcsös űrt -

Levél-alvadásos
fekete erdőben
elszenesült törzse
gyémántkövesül.

Évgyűrűk

Törzse rozsdás vas,
de fűrtös hab virága,
gyümölcs illata majd elszáll vele -
Fordul mágneses vihar szele,
s már bádoggal levél zörren
savas esőben - fémszálas
barnásvörös rozsdá pereg.

Téliés

Savas eső, őszi erdő,
lombhullás - madárijesztő.

Zúdul alá felhőcsorda,
kertjeinket legázolja.

S jégvitorlás nyílt vizeken
lapulnak boszorka szelek.

Vár csupa csont föld - temető,
csillagnyi pelyhekben a csönd.

Talán másodszor virágzik?
- havazni kezd az akác is.

Gyökértől ághegyig a baj
súlyos keringési zavar.

Fagy-bilincs, dér-zúzódásos
jégkor illik e világhoz.

Ködkép

Ködgomolyt kerít csaholva
a novemberi szél -
legelőt letaposva
meglódul a csorda,
fagyok jégcsapos tőgyeinél
az isten fia-borja.

Útszéli Krisztus

Dicsértessék
viharvert Jézus Krisztus!
Hómarta kő, naphasogatta ágas
keresztre feszített fény,
vérozsdás, jégesővert pléh,
vasszög vérehulló fűben,
pusztába kiáltó, árva,
figyelmeztet vétkükre,
bűnök bocsánatára.

Szentföld, ahol áll
sugárkerékbe törten,
szívek dombján magas
keresztútnál, kálvárián,
ki fának gyümölcse,
düledező falak, falvak előtte,
ahol tágas temetőkapuk
(írva van: föltámadunk!)
bevégzetlen szobor az időben.

Szenvedés egyezményes jele,
felénk dőlő kereszt,
hőség ostorozta, virágporos arc,
csillagtövistől nehezült feje,
barka, nád a jogar,
színjátészó szírom-levél a palást,
rá hermelin hószakadás
- természet körforgása, körmenet
kerít be, Isten.

Vándorok égtáj mutatója,
szegények vigasztalója,
fűzfák borulnak lábaihoz
(hervadatlan a kérők mezei csokra)
költöző madarak karjairól
rugaszkodnak az égbe -
emberszabásúvá formálja népművészet,
mit az enyészet vésője kibont még -
halandó előtte térdel most és
mindörökké.

Károgó

Varjak fekete seregét
sorakoztatja havas temetés.
Rianásos víztükör
zajlik vérágas szemükön,
gyászuk a fehér.
Jégverte mezőn.
csavargók, de nem kéregetők.

Vénje elhull, akár a gallyak,
reccsenve végsőt, szénsötéten -
Sas száll az égbe
lecsapni puhatestűt,
féregpusztító csúszómászót
- a magasságot dögként se bírják,
rojtos vércseppekben hullnak alá,
a fölvert éhség nem enyhül.

S ha fuvallat sem árt,
visszaköltöznek rühes
püntyögők, béleljék csak fészüket,
vakarózzanak egy életen át.

Mindenütt színváltó fajta,
kakukk, vagy tolvaj szarka,
barázdabillegető pipiskék,
paradicsommadár pihe-puha tarkák,
sok csörgő, idomított szobatiszta.
Velük virágnyi lét,
kölcsonként szabadság -
nyitva a szivárvány kalitka.

Mérleg hava

A dér-pók foltozta lomb
harmatos hálóba fog
vergődő napot.
S mint gyilkosát az áldozat szeme,
sarki égövet őriz a víztócsa jege.

A Nagy Medve vényomán
felhő falka jár -
földközelen csillagtársulások,
s az éjben fölizzó várost
november porhóval oltja.

Földnyelvnek megtört ostya
- jégtáblák torlódnak,
mint parti fák fém levelei,
érszükület vérlemezei.

Mennyből fehér karácsony,
jégcsap-emplőn kisdéd öröm:
kristály-bölcsőjét kinövő
fény cseperedik.

Farsang után

Lány-pirosító
hófoltok itt-ott,
vége már víg jégtáncnak.

A hegyen-völgyön
kifestőkönyv
színes szóttas káprázat.

Sombokor csapkod,
nehogy megfagyjon -
hess, hószárnyú, jégcsőrű!

Csipogás fészkel
ringy-rongy levélre,
bolyhos, izgága ágra.

Egy nagy lélegzet:
tavasznak lelke,
tél kilehelt párája!

Koldusének

Felemás élet
- nem páratlan sors.

Bekerít e porba rajzolt
középponttól egyenlő távolságra
önmagába visszatérő -
hadd simogasson érintője.

Felségterület őrzője
az állat is -
kárörvendőn dörzsöli lábait
egy vérszívó - viszket előre.

Szirom ingem szakadtan
tüskebokra adtam.

Besétál köreim udvarába
kéregető társam
csipegetni vénasszonyok nyarát.

Szépség nem téved
szívem erőterébe,
ki értelmet adjon,
mint világosság a sötétnek.

Árnyékom állít falhoz,
s összhangosítva egy város zaját,
koldul az ének.

Írás

Csillag-foncsoros égen
világok tükörképe
szilánkol, vakít.

Önálló fényem
könnycseppbe gyűl, nagyít.
A gondolat fölszabadult
energia - munkát végez.

Huzagolt űr
célozza homlokom,
vér-, és vízjegyes
előttem a papír.

Megjelölte istenem
elmozduló szívemet -
közelről tüzel a kín.

Kézirat

Sápaszt lepedőnyi írópapír
- a betűvetés lecke.
Egy eszmének emelt mondatív,
s ahol a part szakad, rossz a rím,
verslábra sántító sor szalajt,
hiányjel, kérdő-, felkiáltó-
rám mered - nincs aki diktáljon.

S napfoltos szemem kihuny,
lefogja isteni ujj.
Tisztán, mint harangöntvény,
megszólal a törvény.

Egészséges pók hálója ép -
rút részletekből szép egész,
távolságtartó csillagképet
tengerszemmel néz a föld,
bársonysötéten szentjánosbogár ékszer,
harmatos fűben sikló
gyöngysor a kígyó,
egy anyajegy féldrágakő -
minden, amit megszépít
a szenvedély, szenvedés.

Föld csontjai: sírkövek,
hiába aranybetűs szöveg,
a vetésforgó úgyis kiszánt.

Piramis vezéri sátrát
rablók gyalázzák
- sivatag sem mumifikál.

Idő hámrétege alatt
a műremek üde marad.

Gazdagságod szókincs,
természetvédő költői képek -
Csíkos pizsamák rabja
(börtönrács nem véd meg,
se anyagmegmaradás törvénye)
míg állsz holdfény-huzatban,
légy éber, mint egy csillagász,
virrassz határtalan hazát.

1977-ben mutatott be az Élet és Irodalom kilenc verssel, ezt követően közöltek országos lapok, folyóiratok. Másfél évtized versterméséből válogattam egy kötetre valót, hogy megmérsem végre. Mennyi kétely, kudarc, útvesztő, sikerekben szűk esztendő! - A föltámadás szomorúsága, megkönnyebbült sóhaja is az enyém.

Szülőhelyem a Balaton alatti Szabadhídvég, egy nagy család szeretetében nőhettem, tanulhattam. Az idegen nyelvek és a zene meghatározó élményeit gimnazista koromban kaptam útravalóul. Ilyen indíttatással végeztem tanulmányaimat az ELTE Bölcsészettudományi Kar magyar-angol szakán, s maradtam Budapesten. Nyelvtanárként, a felsőoktatásban dolgozom azóta is.

A képes beszéd, a verselés kamaszkori vonzalom, sokáig titkolt szenvedélyem volt. Korán bűvkörükbe vontak az irodalom klasszikusai, a magyar líra gyöngyszemei. Az írás (ha tetszik, az olvasás) szabaddá tesz, miként bárminemű alkotói tevékenység. Öröm a szavakkal bánni. A költemény: szabályos szívverés, lélegzés. - Nehéz meglenni nélküle. Egy haszonelvű, csikorogva váltó korszakban, ezredfordulón mennyit ér a szépszavú jobbító szándék? - Megőrizni a mulandó szépséget, újratereíteni az élményt, gondolatátvitellel kapcsolatot létrehozni, hogy ne legyünk magányosak - ez is a vers-művészet főadata. Bízom benne, hogy van egyéni hangom, arcvonásaim kivehetőek. A szó szerinti értelmén túl van mondanivalóm. Bár tudnám tömörebben, egyszerűbben versbe foglalni!

Szigeti Lajos